

nu, 3 Maaneder efter Høsten, er i den Situation, at det er overordentlig vanskeligt at købe blot et Par Hundrede Tønder Rug, kan vi i Løbet af andre 3 Maaneder komme til at staa overfor Forhold, der bliver helt utaalelige, og det kan hverken den ene eller den anden Part være tjent med. Man kan ikke forlade sig paa det private Initiativ i denne Sag. Det private Initiativ har ikke magtet den Opgave at tilføre Landet Forsyninger udefra. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds sagde i Aftes, at naar det i det hele ikke havde været muligt at faa større Forsyninger udefra, skyldtes det Regeringens Foranstaltninger, for det første, at Regeringen havde talt om, at Staten vilde importere Korn, og for det andet, at man havde talt om Maksimalpriser. Jeg tror, det ærede Medlem har fuldkommen Ret. Regeringen har ikke truffet meget omfattende Foranstaltninger hverken i den ene eller den anden Retning. Regeringen har kun i ringe Grad opkøbt Korn, og det Opkøb, der har fundet Sted, har været under saadanne Omstændigheder, at de private Importører meget vel kunde være vidende om, at Staten ikke paa nogen Maade vilde være Konkurrent til dem. Og heller ikke Maksimalpriser kunde virke hemmende paa deres Lyst til at importere Korn. Vanskeligheden ved Importen har ligget deri, at man saa at sige udelukkende har været henvist til at købe Korn i Amerika. Da Amerikanerne ikke normalt i særlig Grad eksporterer Rug til Danmark, er det let at forstaa Vanskeligheden ved under de foreliggende Forhold at faa en virksom Rugimport derfra i Gang. I det hele har Usikkerheden med Hensyn til Sejladsen ført til, at Ladninger ikke har kunnet skaffes til Veje. Det er ikke de af Regeringen truffne Foranstaltninger, der har virket hemmende paa det private Initiativ, men dette har under den nuværende Situation ikke magtet Opgaven. Derimod tror jeg, det har virket hemmende paa Forholdet, at Regeringens Foranstaltninger har vakt Uvillie i Kredse, hvor man ellers skulde vente Tilslutning til dem. En Udtalelse, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) forleden kom med angaaende Bestemmelsen mod Opfordring, kan ikke andet end vidne om, at man i visse Kredse har staaet uvillig overfor de Foranstaltninger, Regeringen har truffet. Det ærede Medlem udtalte, at man flere Steder ude i Landet betragtede Fodringsforbudet som en ret latterlig Foranstaltning. En saadan Udtalelse kan nu kun bidrage til at

øge Uvillien og gøre det endnu vanskeligere at bevare det Brødkorn, som er tilbage her i Landet. Jeg henstiller nu til Regeringen, at den, selv om den skulde blive Genstand for mere Uvillie, snarest muligt træffer virksomme Foranstaltninger, for at vi kan bevare den tilbageblevne Del af Brødkornet, og at den derefter selv tager Importen af Brødkornet i sin Haand, for saa vidt den maatte komme til det Resultat, at det private Initiativ ikke er i Stand til at magte Importspørgsmaalet. Det gaar ikke an at se Tiden an længere, jeg advarer paa det bestemteste imod, at man alene hengiver sig til Forhaabninger om, at det ordner sig nok, der bliver nok bedre Tider. Spørgsmaalet er saa vigtigt for alle, at man snarest muligt maa se at faa Forholdet ordnet paa tilfredsstillende Maade. Den pengelige Risiko, Staten løber ved at træffe videregaaende Foranstaltninger, er for intet at regne mod den Ulykke, det vil være for hele Landet, om vi i Løbet af nogle Maaneder ikke kan skaffe Brød til Befolkningen.

Hyller: Jeg er af nogle Statstjenestemænd ved Postvæsenet blevet anmodet om her at fremdrage deres uheldige Pensionsforhold. I 1908 behandlede vi Lønningslovene for Tjenestemændene ved de 4 E-tater: Postvæsenet, Statsbanerne, Telegrafvæsenet og Toldvæsenet, og der stræbtes den Gang hen til, at Lønningsforholdene blev ensartede for disse 4 E-taters Tjenestemænd. Hvad man derimod ikke fik ordnet den Gang, var Pensionsforholdene; man fik ikke de 4 E-taters Tjenestemænd ligestillede i den Henseende, og det viser sig nu, at Postvæsenets Tjenestemænd er langt uheldigere stillede end Tjenestemændene ved Statsbanerne i saa Henseende. Jeg skal tillade mig at oplæse enkelte af Paragrafferne i disse Love. For Postvæsenets Vedkommende hedder det: „Naar statsansatte Postbude, Postkonduktører og Pakmestre efter 10 Aars fast Ansættelse under Postvæsenet paa Grund af Alder, Svagelighed eller andre dem utilregnelige Aarsager afskediges af Tjenesten, er de berettigede til at faa Pension efter Reglerne i Pensionsloven af 5. Januar 1851, dog at deres Tjenestealder i intet Tilfælde regnes førend fra det fyldte 25de Aar, og at de 10 første Tjenesteaar fradrages vedkommendes Tjenestetid som pensionsberettiget.“ Under de Forhold, Loven omtaler, skal vedkommende altsaa efter det 25de Aar være 10 Aar fast ansat i Tjenesten for at kunne faa Pension. Om Statsbane-